

A FASISZTA NÉMETORSZÁG FELETTI GYŐZELEM 5. ÉVFORDULÓJA

Öt évvel ezelőtt, 1945 május 9-én, Sztálin elvtárs parancsa értelmében Moszkvában ezer ágyú harminc sortüze üdvözölte a dicső Vörös Hadsereget és hős harcosait a fasiszta Németország felett aratott győzelem alkalmából.

Sztálin elvtárs a Győzelem Napján a szovjet néphez intézett szózatban rávilágított, hogy a német fasiszták kalandor terveit a Szovjetunió szétdarabolásának és megsemmisítésének örült hitleri eszméje a háború folyamán teljes kudarcba fulladt és a Nagy Honvédő Háború a szovjet nép teljes győzelmével fejeződött be. A szovjet nép a Bolsevik Pártnak és nagy vezérének, Sztálin elvtársnak vezetésével magára vállalva a fasiszta ellenes háború döntő súlyát, becsülettel és dicsőséggel küzdött le minden nehézséget és szétzúzta az emberiség legveszélyesebb ellenségét — a hitleri Németországot. Önfeláldozó harcával a szovjet nép megmentette az európai civilizációt a fasiszta barbároktól és Európa népeinek meghozta a felszabadulást.

A Szovjet Hadseregnek a Nagy Honvédő Háborúban aratott történelmi jelentőségű győzelmével kapcsolatban Szokolovszkij tábornagy a Pravdában megjelent egyik cikkében rámutatott, hogy amíg a Szovjetunió népei hatalmas áldozatokat hoztak a hitleri fasiszta állam fegyveres erőinek szétverése, a szovjet haza és az elnyomott, leigázott népek felszabadítása érdekében, addig az angol-amerikai reakciós körök a Németországgal vívott háborúban a maguk önző céljait követték, amelyeknek semmi közük sem volt a fasiszta elleni felszabadító küzdelemhez. Ezért halogatták a második front megnyitását is. Az imperialisták nem a német fasiszta szétzúzását tekintették céljuknak, hanem csupán Németországnak, mint veszedelmes versenytársnak a világpiacról való eltávolítását. Ugyanakkor azt remélték, hogy a súlyos harcokban legyengült Szovjetunió majd a háború befejezése után függő helyzetbe kerül az Egyesült Államokkal és Angliával szemben. Az angol-amerikai imperialisták éppen ezért csak akkor nyitották meg a második frontot, amikor már nyilvánvalóvá vált mindenki előtt, hogy a Szovjetunió az ő segítségük nélkül is meg tudja verni a fasiszta Németországot és fel tudja szabadítani Európa népeit a német fasiszta hódítók uralma alól.

Ilyenformán már a háború idején lelepleződött az angol-amerikai kormánykörök imperialista politikája, lelepleződött, hogy az angol-amerikai kormánykörök lelkiismeretlenül fogták fel szövetségesi kötelezettségeiket. Az imperialistáknak ez a politikája még élesebben nyilvánul meg a háború befejezése óta eltelt időben, amikor az angol-amerikai imperialisták sza-

botálják a jaltai és potsdami egyezményeket és a Hitler-fasiszták nyomdo-kaiba lépve viláгурalmi terveik megvalósítása érdekében egy újabb imperialista rabló-háború kirobantására törekszenek.

Az „amerikai világbirodalom” megteremtésén ábrándozó imperialista háborús uszítók számára 1945 május 9-e komoly, megszívlelendő történelmi leckét jelent. Olyan történelmi leckét, melyet a hős szovjet nép vérével írt be a történelembe és amelyről bátran elmondhatjuk, hogy komoly tanulságot jelent a szocializmus és a béke minden ellensége számára. Ez a lecke arról szól, hogy a Szovjetunió, s a szocializmus erői legyőzhetetlenek.

A szocializmus legyőzhetetlen erejével kapcsolatban Sztálin elvtárs 1946 február 9-én, Moszkva sztálini kerületének választási gyűlésén mondott beszédében a Nagy-Honvédő Háborúban aratott győzelem okait elemelve, rámutatott, hogy:

„A háború megmutatta, hogy a szovjet társadalmi rendszer valóban népi rendszer, amely a nép kebeléből nőtt ki és élvezzi a nép hatalmas támogatását, hogy a szovjet rendszer a társadalom szervezésének teljesen életképes és szívós formája. Sőt még ennél is tovább mehetünk. Most már nem arról van szó, hogy életképes-e, vagy sem a szovjet társadalmi rendszer, mivel a háború szemléltető leckéi után ezek közül a kételkedők közül egy sem merészeli többé a szovjet társadalmi rendszer életképességét kétségbe vonni. Most arról van szó, hogy a szovjet társadalmi rendszer életképesebbnek és szívósabbnak bizonyult, mint a nem szovjet társadalmi rendszer, hogy a szovjet rendszer a társadalom szervezésének jobb formája, mint bármely más, nem szovjet társadalmi rendszer.”

Ez a szocialista szovjet társadalmi rendszer tette lehetővé, hogy a Szovjetunió nemcsak elviselte a háborúnak azokat a terheit, melyeket a világ egyetlen más országa sem tudott volna elviselni, hanem a háború során hónapról-hónapra egyre erősebbé vált.

A fasiszta bitorlók feletti győzelemben a szovjet társadalmi rendszer mellett döntő tényezőként szerepelt a szovjet államrendszer. A szovjet államrendszerrel kapcsolatban Sztálin elvtárs említett beszédében rámutatott, hogy:

„... a mi győzelmünk azt jelenti, hogy győzedelmeskedett a mi szovjet államrendszerünk, hogy a mi soknemzetiségű államunk kiállta a háború minden próbáját és bebizonyította életképességét.”

A Szovjetunió népeinek sztálini barátságán, a sztálini nemzetiségi politikán alapuló soknemzetiségű szovjet állam kiállta a háború legsúlyosabb megpróbáltatásait és nemcsak életrevalóságát, hanem magasabbrendűségét is bebizonyította.

„... a szovjet államrendszer — mondotta Sztálin elvtárs — az állam-szervezet olyan rendszerét képviseli, amelyben a nemzetiségi kérdés és a nemzetek együttműködésének problémái jobban vannak megoldva, mint bármely más soknemzetiségű államban.”

A Nagy Honvédő Háborúban a szovjet társadalmi és államrendszer mellett a szovjet katonai rendszer, a sztálini stratégia és taktika, a Szovjet Hadsereg szervezete, fegyverzete és a szovjet harcosok katonái, politikai és erkölcsi értéke is bebizonyította fölényét és magasabbrendűségét.

Bebizonyította fölényét a német katonai rendszerrel — és általában minden osztálynyomáson alapuló kapitalista osztályhadsereggel, minden imperialista katonai rendszerrel szemben.

„A háború megmutatta — mondotta Sztálin elvtárs —, hogy a Vörös Hadsereg nem „agyaglábakon álló kolosszus“, hanem korunk elsőrendű hadserege, amely teljesen korszerű fegyverzettel, igen tapasztalt parancsnoki karral és kitűnő katonai erkölcsi tulajdonságokkal rendelkezik.”

A háború bebizonyította a „villámháború”, a „stratégiai bombázás”, a „Douchet-terv”, az „atom-háború” és általában minden, csak a technikára alapozott, a felfegyverzett dolgozó tömegektől rettegő — és jogosan rettegő — katonai rendszer kalandor-jellegét és tarthatatlanságát. A Vörös Hadsereg a Nagy Honvédő Háború idején bebizonyította, hogy ereje nemcsak hatalmas haditechnikai felszerelésében, fegyverzetének mennyiségében és minőségében rejlik, hanem a fegyvereket kezelő, a technika teljes birtokában lévő, harcuk igazságosságával és céljával tisztában lévő, politikailag öntudatos harcosaiban. A Vörös Hadsereg bebizonyította, hogy erejének, legyőzhetetlenségének forrása a dolgozó milliókkal való szoros összeforrottságban rejlik. Bebizonyította, hogy a front és a hátszág megbonthatatlan egysége, amely a hátszág dolgozóinak önfeláldozó munkájában és az igaz hazafiak önfeláldozó partizánharcában nyilvánult meg, döntő része, elengedhetetlen feltétele volt a győzelemnek.

A Szovjetunió és a Szovjet Hadsereg Nagy Honvédő Háborúban aratott világtörténelmi győzelmének, a szocializmus erői legyőzhetetlenségének okait elemezve döntő tényezőként kell kihangsúlyoznunk a győzelem lelkesítőjének, és szervezőjének, Lenin-Sztálin Pártjának, a Bolsevik Pártnak a szerepét. A Párt szervező munkájának volt köszönhető a nép minden erejének, az ország minden erőforrásának és eszközének a győzelem érdekében való mozgósítása. A Párt nevelő munkájának volt köszönhető, hogy a bolsevik káderek a frontokon és a hátszágban szocialista hazaszeretettelükkel és hősiességükkel, személyes példaadásukkal magukkal ragadták az egész szovjet népet.

„A Honvédő Háború napjaiban — mondotta Sztálin elvtárs — a Párt úgy állt előttünk, mint a fasiszta bitorlók elleni népi harc sugalmazója és megszervezője. A Párt szervező munkája egyesítette és a közös célra irányította minden szovjet ember erőfeszítését, minden erőnket és eszközünket az ellenség megsemmisítése ügyének vetve alá.”

A Szovjet Hadseregnek a Nagy Honvédő Háborúban elért és a háború történetében példátlan győzelme Sztálin elvtárs bölcs katonai, állami és politikai vezetésének eredménye. Sztálin elvtárs szervezte közvetlenül a Szovjet Hadsereg győzelmeit, ő fegyverezte fel a hadsereget és a flottát az élenjáró haditudománnyal, ő tanította meg a harcosokat a szocialista haza szeretetére, a hősiességre, az önfeláldozásra, — a győzelem kivívásának művészetére. Méltán mondotta Molotov elvtárs a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 28. évfordulója alkalmával:

„Szerencsénk, hogy a háború nehéz éveiben a Vörös Hadsereget és a szovjet népet a Szovjetunió bölcs és tapasztalt vezére, a nagy Sztálin vezette.”

A Sztálin elvtárs vezette szovjet nép a fasiszta Németország fegyveres erőinek szétzúzása és az imperialista Japán Kvantung-hadseregének megsemmisítése után megkezdte békés építő munkáját, a háborús sebek eltüntetését és a szocializmusból a kommunizmusba való átmenet alapjainak lerakását. A Nagy Honvédő Háború hősei most a termelő munka frontján tesznek tanubizonyságot szocialista hazájuk iránti szeretetükről, a nagy Sztálin iránti hűségükről. De a szovjet nép a békés építő munka közepette sem feledkezik meg szabad hazájának, a békének, a nemzetközi munkásosztály érdekeinek védelméről, a vesztüket érző imperialista háborús gyújtogatók kalandor terveiről. A szovjet nép szerető gondoskodással tökéletesíti, erősíti fegyveres erejét és a szovjet harcosok katonai és politikai ismereteik állandó tökéletesítésével fokozzák egységeik és az egész Szovjet Hadsereg harckésztségét, hogy mindenkor készen álljanak az imperialista ellenség aljas provokációinak visszaverésére.

Sztálin elvtárs 1941 július 3-án, néhány nappal a német fasiszták támadásának megindulása után azt mondta:

„Elvtársak! Erőnk mérhetetlen. Az elbizakodott ellenségnek hamarosan meg kell majd erről győződnie.”

A Szovjetunió erejének legyőzhetetlenségéről 1945 május 9-e mindenkit meggyőzhetett. De az imperialistáknak úgy látszik nem elég meggyőző érv 1945 május 9-nek tanulsága. Nem elég meggyőző érv, hogy a Szovjetunió hatalmasan megerősödve került ki a második világháborúból, hogy ma már nem egyedül képviseli a szocializmus világát, hanem egy 800 milliós óriási tábor élén, a tőkésországok kizsákmányolt dolgozói és az elnyomott gyarmati népek által támogatva küzd a békéért.

A Győzelem ünnepének ötödik évfordulóján a Szovjetuniónak és az általa vezetett béketábornak legyőzhetetlen erejét látva egyetlen pillanatra sem lehet úrrá rajtunk az elbizakodottság érzése, egy pillanatra sem feledkezhetünk meg a béke védelmében előttünk álló hatalmas feladatokról. Néphadseregünk további erősítésével, sikereink és eredményeink fokozásával, a dicső Szovjet Hadsereggel való fegyverbarátságunk további elmélyítésével kell a Szovjetunió vezette béketábor ránk eső frontszakaszán helytállni — figyelemztetve az új háborúra spekulálókat 1945 május 9-ének tanulságára: aki Hitler nyomdokaiba lép, aki a Szovjetunióra, a szocializmusra, a békére tör, nem kerülheti el Hitler sorsát sem.

